

De Dienaar van God

I S I D O R O

Z O R Z A N O

Na zijn besluit, in 1930, om zijn leven te wijden aan de dienst van de Heer bij het Opus Dei bleef Isidoro wonen in Malaga, waar hij werkte bij de spoorwegen in Andalusië en waar hij les gaf aan de Technische Hogeschool. Hij wist heel goed dat hij zich in die activiteiten moest trachten te heiligen. Door briefwisseling en veelvuldige gesprekken waakte de zalige Josemaría met liefderijke zorg over zijn bovennatuurlijke leven.

De dienaar van God beseft snel dat de heiligheid niet is gelegen in het almaar meer of moeilijkere dingen doen, maar in de liefde tot God, die alle gewone bezigheden bezieling geeft. De Stichter waarschuwde hem voor het gevaar van aktivisme: *Kijk, als we willen worden wat de Heer en ook wijzelf willen, moeten we een stevig fundament leggen, in de eerste plaats door gebed en boete (offer). Gebed: nogmaals, laat nooit je inwendig gebed aan het begin van de ochtend achterwege; en draag iedere dag de zorgen en offers van die dag aan God op¹. Laat geen enkele dag dat moment van inwendig gebed achterwege. En 's avonds het gewetensonderzoek: dat is een kwestie van drie minuten. Daar komt bij: je rozenhoedje en –vooral– je veelvuldige communie (leest iedere dag!) en zo kan niets of niemand je wat!*² (zie handschrift onderaan deze blz.).

Isidoro wilde met hart en ziel leven volgens zijn roeping en bracht daarom trouw de aanwijzingen van de Stichter in praktijk. Hij schreef: *Je³ brieven draag ik altijd bij me, om ze af en toe te kunnen lezen, want het zijn ware meditaties.*⁴ En over zijn innerlijke voortgang deelde hij mee: *Ik heb mijn gebedsleven verdiept en aangezien er in de loop van de dag altijd wel moeilijkheden voorkomen, heb ik genoeg stof om als offer aan Hem op te dragen*⁵. Het gewetensonderzoek was voor hem een openbaring: *Het dagelijks gewetensonderzoek verwaarloos ik niet; het is onmisbaar en de enige manier om onze scherpe kanten bij te vijlen voor het nastreven van de heiligheid*⁶. Het duurde nog enige tijd voor hij de H.Mis en de communie opnam in zijn dagelijks leefplan. Na een maandenlange strijd schreef hij in een brief enthousiast: *Wat een rust en vreugde geeft de dagelijkse communie mij!*⁷ Hij moest hiervoor iedere ochtend om 5.30 of 6.00u opstaan.

Zo dikwijls als zijn beroepswerk het toeliet, probeerde hij naar Madrid te reizen. Daarvoor moest hij twee dagen en nachten achtereenvolgend in de trein doorbrengen. Met ascetische middelen, zoals de eenvoudige christelijke devoties, hielp de zalige Josemaría hem vooruit in zijn omgang met de Heer. De dienaar Gods schreef hierover in een van zijn brieven: *Zoals je me hebt aangeraden, mediteer*

*ik dagelijks over het lijden van de Heer en wijd ik elke dag toe aan een speciale devotie*⁸.

Zijn liefde tot de Kerk, de heilige Vader en de bisschoppen nam ook toe. Toen Pius XI in 1933 een bijzonder jubileum aankondigde, reisde de dienaar Gods naar Rome en was hij het eerste lid van het Opus Dei dat rechtstreeks met een paus in contact was gekomen. Door deze pelgrimsreis was ook zijn bewondering voor de eerste christenen toegenomen en hij trachtte hun manier van leven –heldhaftig zijn in het gewone– na te bootsen.

De liefde tot God is mededeelzaam en Isidoro probeerde deze over te brengen op zijn collega's en leerlingen: een ingenieur, die weinig praktiserend was, bracht hij naar de Katholieke Actie; een leraar van de school, een anticlericale vrijgezel, moedigde hij aan om naar de H.Mis te gaan en te gaan biechten; met leerlingen praatte hij na de les over God en in een sportlokaal, waar hij op medisch voorschrift bij wijze van therapie naar toe moest, deed hij apostolaat onder de anderen die daar kwamen. Vooral de vertrouwelijke gesprekken die hij regelmatig met zijn vrienden voerde tijdens tochten in de bergen, greep hij aan om hen dicht bij God te brengen. En in de rustpauzes streefde hij ernaar dat zijn beste vrienden zich met hem enige tijd aan inwendig gebed wijdden.

Zijn veelzijdig apostolaat gold echter in de eerste plaats andere leden van het Opus Dei. De Stichter had hem de geestelijke begeleiding opgedragen van verschillende van hen die –vanwege hun beroep– in Andalusië verbleven: José María⁹, professor aan het instituut in Linares, een arts in Córdoba en ook nog een onderwijzer in Antequera. Nauwgezet vervulde hij zijn opdracht, ofschoon een reis naar Linares, bijvoorbeeld, een even grote onderneming was als naar Madrid. Toch ging hij daarheen, om te praten, te wandelen en te bidden met José María, wiens liefde tot de Kerk en trouw aan de roeping hij stimuleerde met de bezorgdheid van een oudere broer.

¹ AGP (Algemeen Archief van de Prelatuur), RHF (Historisch Register van de Stichter) EF-301123. ² AGP, RHF EF-310814.

³ Isidoro was even oud als zijn vroegere klasgenoot, de zalige Josemaría, zodat Isidoro hem in die tijd tutoyeerde.

Later sprak hij hem liever aan met 'u' en noemde hij hem, zoals alle leden van het Werk: Vader, omdat bij in de Stichter een echt geestelijk vaderschap zag.

⁴ AGP, IZL C-301204; ⁵ AGP, IZL C-310825; ⁶ AGP, IZL C-330118;

⁷ AGP, IZL C-331216; ⁸ AGP, IZL C-340927.

⁹ J.M. González Barredo, die in februari 1933 toelating tot het Opus Dei had gevraagd. Hij overleed op 28 november 1993 in Pamplona.

No me defici todos los días el ritual de oración mental. Por la noche, el examen es cuestión de tres minutos. Con esto, he avanzado y –sobre todo– he Promoción frecuente (¡ojalá fuera diaria!), nada me cambia profundamente.

God schiep de aarde en vertrouwde haar toe aan de arbeid van de mens, die zo —op zekere wijze— deelgenoot wordt aan het scheppingswerk. De mens is geschapen **ut operaretur**¹ —zegt de latijnse tekst—, om te werken, om over de aarde te heersen en haar te leiden tot haar voltooiing om zodoende glorie te geven in de wereld aan Gods volmaaktheid. En terwijl hij zich van deze taak kwijt, werkt de mens aan zijn eigen vervolmaking, komt hij nader tot God: **nu zult u nog beter begrijpen** —schreef de zalige Josemaría Escrivá— **dat als een van u niet van zijn werk houdt, van werk dat hem past, als hij zich niet waarachtig betrokken voelt bij een van die nobele, aardse bezigheden om die te heiligen, als hij geen roeping tot een beroep heeft, dat hij dan nooit zal kunnen doordringen tot in de bovennatuurlijke kern van de leer die deze priester uiteenzet. Want er zou hem juist de noodzakelijke voorwaarde ontbreken: om werker te zijn. (...)** Wees ervan overtuigd dat de roeping tot een beroep **wezenlijk en onscheidbaar deel uitmaakt van ons christen-zijn**².

De Heer heeft ons goederen in bewaring gegeven³ en ieder moet zich heiligen door om te gaan met de talenten die hem zijn toevertrouwd, als ook hij door de Heer geprezen wil worden: **Uitstekend, goede en trouwe dienaar**⁴.

Het tweede Vaticaans Concilie heeft het op vele plaatsen duidelijk uitgedrukt: **Door zijn arbeid aan God aan te bieden, is de mens actief ingeschakeld in het verlossingswerk zelf van Jezus Christus, die een bijzondere waardigheid verleende aan de arbeid door in Nazareth met eigen handen werk te verrichten**⁵.

Het verborgen leven van Jezus vormt een ideaal dat iedere christen kan en moet naleven. Het werk dat onze Heer in Nazareth verrichtte is voor de christen het volmaakte voorbeeld bij de uitoefening van zijn beroep, wanneer hij dit een echte weg tot zijn heiliging wil laten zijn. De Stichter van het Opus Dei schreef dat **in de handen van Jezus Christus het werk, en wel een beroepswerk zoals dat door miljoenen mensen over de hele wereld wordt verricht, omgezet wordt in een goddelijke bezigheid, in verlossingswerk, in een weg tot heiliging**⁶.

De noodzaak om beroepsprestige te verwerven mag nooit een egoïstisch doel verbergen: het werk moet met zuivere intenties worden uitgevoerd, zonder bijbedoelingen. Deze dingen uiteten zich op duidelijke wijze en dienen voorwerp bij het gewetensonderzoek te zijn, zodat er concrete voornemens tot verbetering uit voortkomen. Zo wordt de roeping tot het beroepswerk voortdurend gezuiverd en wordt het uitgeoefend met het doel om eer aan God te geven en om de naaste te dienen.

In ons leven is alles erop gericht om **onzelf en onze naasten te heiligen**. De middelen —het beroepswerk— houden op goed te zijn wanneer zij niet dienen voor het doel dat er de zin aan geeft. Daarom, wanneer het beroep door welke oorzaak dan ook dat doel niet meer heeft en alleen maar ijdele ambities nastreeft, of wanneer de plichten tegenover het gezin worden verwaarloosd, of wanneer het in strijd is met de goddelijke wet, heeft het zijn bestaansrecht verloren. Dan ontbreekt namelijk de

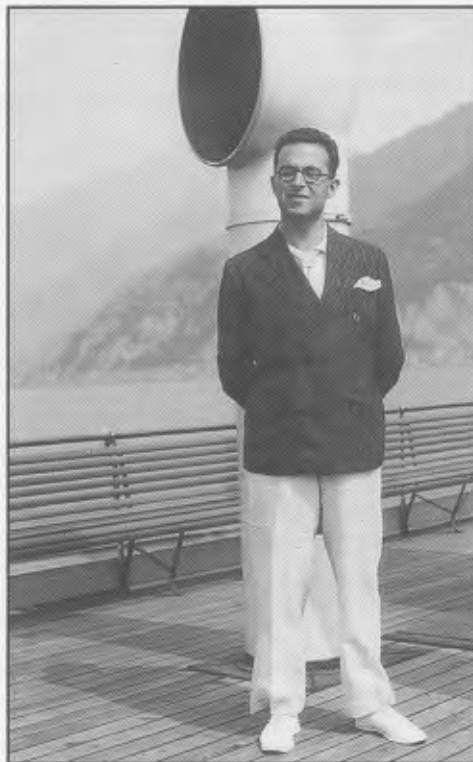
inspanning van de menselijke geest, geleid door het geloof, de hoop en de liefde, met het doel **aan het werk de betekenis te geven [...] die het heeft in de ogen van God**⁷.

Op 24 augustus 1930, ter gelegenheid van een beslissende ontmoeting met de zalige Josemaría Escrivá, ontdekte Isidoro wat God van hem wilde. Dankzij dat gesprek werd hem duidelijk waarom Onze Lieve Heer had beschikt dat hij ingenieur zou worden en dat Hij hem had geplaatst in een beroep waarvan hij hield. Nu werd hem duidelijk dat God hem in het Opus Dei, dat op 2 oktober 1928 was opgericht, riep naar een weg tot heiliging met de bedoeling zich volledig over te geven aan de Heer en middenin de wereld en de dagelijkse bezigheden apostolaat te doen. Hij begreep dat het er om ging al het werk en alle dagelijkse bezigheden om te zetten in stof tot heiliging, in een gelegenheid om de zielen en de Kerk te dienen en in een weg waarlangs wordt bereikt dat Jezus Christus werkelijk heerst in de maatschappij: in de contacten bij het beroep, op de universiteit, in de kunst, de pers, in het gezinsleven... En daaraan wijdde hij sindsdien de rest van zijn leven.

¹ Gen. II, 15; ² *Vrienden van God*, nn. 58 en 60; ³ Vlg. Mat. 25, 15;

⁴ Mat. 25, 21; ⁵ *Gaudium et Spes*, n. 67; ⁶ *Brief*, 15-X-1948, n. 3.

⁷ *Laborem exercens*, n. 24.

1933. Isidoro maakt een pelgrimstocht naar Rome in het Heilig Jaar van de Verlossing.

Sinds zijn overlijden zijn talrijke genezingen toegeschreven aan de dienaar Gods. In de jaren zestig is een informatief proces begonnen over de genezing –in Montréal, Canada– van de eerw. José María Escribano. Hier geven wij het verslag van nog een vermoedelijk buitengewone genezing. De documentatie hiervan bevindt zich in het archief van de Algemene Postulatie van het Opus Dei.

Het betreft de genezing van een ernstige hepatitisinfectie, die plaats vond in 1961, nadat de hulp van Isidoro Zorzano was ingeroepen.

"Zullen we samen het gebedje van Isidoro bidden?"

Salvador Ravina Poggio was geboren op 16 april 1914 en toen deze gebeurtenis plaats vond werkte hij als jurist bij het ministerie van defensie.

Hij was toen 47 jaar en overleed tien jaar later, op 14 maart 1972.

Sinds 1953 was hij lid van het Opus Dei. In 1961 schreef hij de volgende brief aan de zalige Josemaría (AGP, IZL G2/61):

Cadiz, 26 september 1961

Mgr. Don Josemaría Escrivá
Rome

Geliefde Vader,

Eigenlijk had ik u al lang –wel drie maanden geleden– moeten schrijven, maar er kwam telkens weer iets anders tussen en dan deed ik het niet. Tot vandaag, want ik meen dat ik u dit verhaal niet langer mag onthouden.

Op 29 mei van dit jaar werd ik ziek, naar het zich liet aanzien met een flinke hepatitis-infectie, met veel pijn en temperaturen tussen 37,8 en 38,5 graden. Ik ging snel achteruit en de bloedbezinking was in het eerste uur 112 (volgens de dokter is het normale tussen 1 en 10). Ik kreeg antibiotica, twee pillen om de vier uur, maar noch de koorts noch de infectie verdwenen; beide namen zelfs enigszins toe. Op vrijdag 2 juni was de infectie zo hevig en hardnekkig dat de dokter sprak over de mogelijkheid om in te grijpen; zaterdag de 3e werd ik wakker met 39° koorts, wat de hele dag zo bleef, tot 39,4° om acht uur 's avonds, waarop de dokter besloot om naast de antibiotica een tablet cortison voor te schrijven; hij ging bezorgd weg.

Even later kwam mijn oudste zoon (van 14 jaar) binnen en ik zei tegen hem: "Luister, morgen, op zondag, als je na de Communie terug naar je bank loopt, moet je tegen Onze Lieve Heer zeggen: 'Mijn vader laat u zeggen dat hij denkt dat wij hem hier nog niet helemaal kunnen missen, maar dat Uw wil geschiede'. Ik verzeker u, Vader, dat ik sinds ik ziek werd, die zin dikwijls bij mezelf heb gezegd, want ik besefte dat ik iets ernstigs had en daarom durfde ik het risico te lopen dat de jongen geschokt zou zijn. Aan de ene kant dacht ik aan de waarde van zijn gebed en aan

de andere kant dacht ik dat het leerzaam voor hem zou kunnen zijn.

Ik ga verder. Even later kwam mijn vrouw (die ook van het Werk is) me medicijnen brengen en ze zei met grote bezorgdheid, die ze nauwelijks kon verbergen: "Zullen we samen het gebedje van Isidoro bidden?" waarop ik haar wel moest antwoorden: "Wat stom van ons! Dat we daar vandaag pas op zijn gekomen, terwijl dat het eerste was wat we hadden moeten doen!" Het was ongeveer tien uur 's avonds toen we dat baden en ik zei tegen Isidoro dezelfde zin die ik tevoren tegen mijn zoon had gezegd en ik deed dit echt met groot geloof in de Heer, aan wie ik me volledig overgaf.

Zoals ik al zei, ging mijn toestand erg achteruit, maar de pijn was veel minder geworden. Na een paar minuten viel ik in slaap. Vier uur later maakte mijn vrouw mij weer wakker om me medicijnen te geven en toen ze vroeg hoe het met me ging, zei ik dat het heel goed ging want ik voelde me rustig, veel opgewekter en sterker. Ik nam de temperatuur op en had 36,5°, wat de dagen erna zo bleef en de koorts kwam niet meer terug.

U kunt zich het verbaasde gezicht van de dokter voorstellen, toen hij me de volgende dag, zondag 4 juni rond het middaguur, kwam bezoeken en me aantrof met normale pols, zeer opgeruimd en vrij van koorts, zonder dat een natuurlijke oorzaak te vinden was voor het verdwijnen van de koorts en, als gevolg hiervan, van de infectie. Wel had ik al één cortison pil ingenomen maar dat alleen was te weinig om een dergelijk resultaat op te leveren.

Dat was het, Vader. Zowel mijn vrouw als ik zijn er nog steeds van overtuigd dat de Heer op voorspraak van Isidoro heeft ingegrepen, want ook de dokter zei op die zondag 4 juni tegen ons dat hij de namen van diverse specialisten had overwogen om te zien wie van hen het beste geraadpleegd kon worden. Hij dacht namelijk dat dat zeker nodig was.

Wat me nu verbaast is de volstrekte zekerheid die ik toen had, dat de dingen zo zouden lopen, dat God me aanhoorde en dat Hij daardoor mijn ziekte zou genezen. Ik weet dat het me eigenlijk niet moest verbazen, want de logische houding –met dat geloof dat we altijd moesten hebben– was die absolute en onwrikbare zekerheid die ik toen had. Toch ontkom ik er niet aan, dat ik kippevel krijg als ik er aan terugdenk –alsof ik me ervan bewust ben van dichtbij getuige te zijn geweest van iets bovennatuurlijks– en ik bedank Onze Lieve Heer innig voor wat het is: een prachtig geschenk.

Vader, u hoeft me niet te geloven en zeker niet te zeggen dat het 'wonderbaarlijk' is maar, zoals ik al aan het begin van deze nu al heel lange brief zei: ik vond dat u dit moest weten, zodat u er blij om kan zijn en de vreugde van een van uw zonen kan delen [...].

Beste Vader, ik ga nu eindigen. Wilt u voor mij, die zoals u weet, het ook doet voor u, bidden?

Hartelijke groeten van uw zoon,

Salvador Ravina [handtekening]

Ik had een huis te koop

Verleden jaar stond mijn huis te koop, zonder dat ik een koper vond. Vol vertrouwen begon ik een novene tot Isidoro. Ik was nauwelijks begonnen of er kwam een koper opdagen en het huis werd meteen verkocht. Ik schrijf dit, zodat het als getuigenis bij het proces tot zaligverklaring van Isidoro kan dienen.

A.F.C. de G.

Al jaren koester ik de devotie

Ik verzoek u deze gift aan te nemen voor het zaligverklaringsproces van de dienaar Gods, Isidoro Zorzano. Al vele jaren koester ik een trouwe devotie tot hem en bij al mijn moeilijkheden vraag ik of hij ze zo goed mogelijk helpt oplossen. Bij twee ziektes heb ik zijn tussenkomst gevraagd en die zijn niet alleen goed afgelopen maar tijdens het herstel was zijn hand duidelijk merkbaar door het grote vertrouwen dat ik kreeg in mijn beterschap. Een vertrouwen dat ik anders niet had kunnen hebben.

A.P.M.

Vijftigste sterfjaar

Langs deze weg wil ik U hartelijk danken voor het Informatiebulletin over Isidoro Zorzano.

Tevens wil ik hierbij getuigen van de gebedsverhoringen die ik op voorspraak van Isidoro Zorzano verkregen heb.

Tijdens een retraite te Zonnewende in het voorjaar van 1993, pakte ik een boek dat ik min of meer willekeurig open sloeg. Mijn oog viel op een bidprentje van Isidoro. De persoon van Isidoro was mij onbekend. Ik werd echter getroffen door de uitstraling van de afgebeelde persoon. Wat mij direct opviel was het feit, dat we in het jaar 1993, in het vijftigste sterfjaar van Isidoro zaten.

Ik verkeerde in die tijd in een zakelijk moeilijke tijd. Het leek mij direct een vanzelfsprekendheid, Isidoro als voorspreker te kiezen voor het overwinnen van de zakelijke problemen. Ik beloofde Isidoro medewerker te zullen worden van het Opus Dei, als hij mij zou willen helpen. Zijn sterfdag 15 juli gold daarbij als "peildatum". Ik kan alleen maar getuigen van het feit dat hij mij echt geholpen heeft.

Belangrijker misschien nog dan de gebedsverhoring, is het feit dat hij in mijn leven geworden is tot een vaste voorspre-

ker, voor wie ik een diepe genegenheid ben gaan koesteren. Ik hoop dat dit getuigenis mag bijdragen tot zijn zaligverklaring.

R.H.

Zware storm

December '94 ontving ik informatiebulletin Vice-postulatie van Opus Dei in Nederland. Ik ontving dat juist op 'n dag dat de radio en T.V. zware storm voorspelde. Daar ik doodsbang ben van zware storm (ik heb 'n eigen huis en 't ligt op 'n hoog punt) en heb al dikwijls veel schaden opgelopen. Nam ik in nood mijn toevlucht tot **Isidoro en Montse** en heb ze gevraagd mij te willen helpen. Mijn man is bijna twee jaar terug overleden en ik sta overal alleen voor.

De storm beukte en rukte rondom 't huis en zou volgens de berichten in de loop van de nacht toenemen.

Vurig heb ik die avond gebeden en tot mijn verwondering was het 's avonds tegen 10 uur windstil en de hele nacht bleef het zo. Toch las ik in de krant dat die afgelopen nacht overal in 't land daken en schoorstenen en bomen omgewaaid waren. Sindsdien en tot nu toe is nog zekers 4 keer weer die zware wind voorspeld en elke keer overkomt me hetzelfde. Je begrijpt dat ik dagelijks bid tot Isidoro en Montse. Ik sluit hier f 20.- bij in uit dankbaarheid ('n klein bijdrage voor de zaligverklarings processen). Ik beloof U op de hoogte te zullen houden hoe 't me verder vergaat met de storm, maar een ding is zeker: geholpen hebben ze me.

H.W.

Hij leefde weer normaal

Ik heb een broer die al ongeveer twintig jaar gescheiden leeft van zijn vrouw, wat hem ertoe bracht veel te gaan drinken, met alles wat dat met zich meebrengt. We probeerden met hem te praten maar hij luisterde niet en alles leek alleen maar erger te worden. Toen dat gaande was kreeg ik een bidprentje van Isidoro in handen en iedere avond bad ik dat hij zou stoppen met drinken en weer normaler zou gaan leven.

Een paar dagen geleden belde ik mijn moeder en zij zei dat er de laatste tijd geen drank meer in huis komt.

Hoewel het maar een heel kleine gunst is, hoop ik dat het anderen kan helpen om de tussenkomst van Isidoro in te roepen.

R.L.L.

In verband met de beperkte ruimte drukken wij in dit informatiebulletin slechts gedeelten af van enkele van de talrijke brieven die wij hebben ontvangen ter getuigenis van de voorspraak van Isidoro.

Wij zijn dankbaar voor de giften als bijdragen in de onkosten van de Vice-Postulatie en ter ondersteuning van de apostolische initiatieven van het Opus Dei. Ze kunnen gestort worden op Postrekening 3740023 I.n.v. Hulpfonds Vice-Postulatie van het Opus-Dei, Corellistraat 20 - 1077 HD Amsterdam.

Berichten over het proces

Het proces voor de zaligverklaring van de dienaar Gods Isidoro Zorzano liep in Madrid van 1948 tot 1954. Op 21 oktober 1965 vaardigde de H. Stoel een decreet uit waarin de geschriften van de dienaar Gods werden goedgekeurd.

In opdracht van de Congregatie voor de Zalig- en Heiligverklaringen verzamelde de kerkelijke rechtbank van Madrid onlangs een uitgebreide aanvullende documentatie over de dienaar Gods. Deze aanvulling was noodzakelijk vanwege veranderde procedures, die met het nieuwe kerkelijk wetboek waren ingevoerd.

Dit aanvullende diocesane onderzoek werd in de basiliek van de H. Michaël te Madrid afgesloten op 17 juni 1994. De vice-postulator van het proces stuurde vervolgens de gehele documentatie, ingebonden in 8 boekdelen, naar de Congregatie voor de Zalig- en Heiligverklaring.

GEBED

Almachtige God, Gij hebt Uw dienaar Isidoro rijkelijk begenadigd bij het uitoefenen van zijn beroep middenin de wereld. Geef dat ook ik mijn dagelijks werk heilig en dat ik het licht van Christus aan mijn vrienden en collega's breng. Gewaardig U Uw dienaar te verheerlijken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees Gegroet, Eer aan de Vader.

Overeenkomstig het decreet van Paus Urbanus VIII verklaren wij dat wij op geen enkele wijze op de uitspraak van de kerkelijke autoriteiten vooruit willen lopen en dat dit gebed uitsluitend bestemd is voor particulier gebruik.

1902.

13 september. Geboorte van Isidoro Zorzano in Buenos Aires. Hij is het derde kind van een gezin met vijf jongens.

1905.

1 mei. Het gezin Zorzano keert uit Buenos Aires terug naar Spanje; vestigt zich in Logroño.

1911.

25 mei. Eerste Communie van Isidoro in de parochie van Santiago el Real in Logroño.

1914.

14 mei. Ontvangt het Vormsel in de parochie van Santiago el Real.

1915.

Oktober. Maakt op school kennis met een nieuwe studiegenoot: de latere zalige Josemaría Escrivá, Stichter van het Opus Dei.

1921-1927.

Volgt de opleiding tot werktuigbouwkundig ingenieur aan de Technische Hogeschool van Madrid.

1924.

Doordat de Banco Español del Río de la Plata in ernstige moeilijkheden is gekomen, wordt het gezin Zorzano geruïneerd.

1928.

2 oktober. De zalige Josemaría Escrivá sticht in Madrid het Opus Dei.

November. Isidoro begint met zijn werk bij Sociedad Española de Construcciones Navales te Cádiz.

10 december. Accepteert het voorstel om te verhuizen naar Málaga, om te werken bij de spoorwegen in Andalusië.

1929.

Maart. Begint met zijn werk als leraar op de Escuela Industrial te Málaga.

1930.

24 augustus. Gesprek van Isidoro met de zalige Josemaría Escrivá, waarin deze het zojuist ontstane "Werk" uitlegt en zegt dat daarin zijn streven naar heiligheid in goede banen geleid kan worden. Isidoro vraagt toelating tot het Opus Dei.

1936.

18 juni. In Spanje breekt de oorlog uit. Isidoro, die naar Madrid is verhuisd, wordt door het lokale bestuur van zijn spoorwegmaatschappij ontslagen, met stopzetting van zijn salaris. Krijgt bij de Argentijnse Ambassade een bewijs dat hij in Buenos Aires is geboren.

Later — op 12 januari 1938 — zal hem het Argentijnse staatsburgerschap gegeven worden.

1937.

Maart. De zalige Josemaría en andere leden van het Opus Dei zoeken hun toevlucht in het consulaat van Honduras. Isidoro bezoekt hen en helpt hen op alle mogelijke manieren.

1939.

29 maart. De zalige Josemaría gaat terug naar Madrid en op 1 april eindigt de oorlog.

Isidoro krijgt zijn baan bij de spoorwegen terug.

Oktober. Het studentenhuus aan de Jennerstraat 6 wordt geopend en Isidoro krijgt de leiding.

1943.

Januari. Wordt ziek opgenomen in het sanatorium.

De artsen stellen de diagnose: "maligne lymfoom".

15 april. Ontvangt de ziekenzalving uit handen van de zalige Josemaría Escrivá.

14 juli. Hij heeft voor het laatst een gesprek met de zalige Josemaría, die hem intenties meegeeft voor in de hemel.

15 juli. Sterft. Het is de vooravond van het feest van Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel.

16 juli. In de ochtend draagt de zalige Josemaría de H.Mis op ter ere van Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel ter intentie van de ziel van Isidoro. In de namiddag wordt hij begraven op de begraafplaats La Almudena in Madrid.